

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Antwoorden aan Atheïsten: De Bruid die gelasterd wordt (Deuteronomium 22:13-21)

Is de Bijbel immoreel? Critici zeggen van wel. Ze verwijzen naar Deuteronomium 22:13-21 als bewijs dat de Bijbel de mishandeling van vrouwen goedkeurt. Maar een nadere beschouwing van deze passage laat heel iets anders zien: deze Bijbelse wetgeving is eigenlijk bedoeld om vrouwen te *beschermen*.

In deze passage, die bekend staat als "de (rechts)zaak waarbij de bruid die gelasterd wordt", geeft Mozes een hypothetisch scenario waarin een man ontevreden is over zijn nieuwe vrouw. De ongelukkige echtgenoot beschuldigt zijn bruid ervan dat ze geen maagd was toen hij met haar trouwde (Deuteronomium 22:14). In dit scenario getuigen de ouders van de bruid, namens hun dochter, en leveren het bewijs van haar maagdelijkheid (Deuteronomium 22:15-17). De man wordt dan gestraft en beboet voor het te schande maken van zijn vrouw en haar familie vanwege deze valse beschuldigingen (Deuteronomium 22:18-19). Maar als de vrouw geen maagd bleek te zijn geweest, voordat ze met haar man trouwde, moet ze worden gedood (Deuteronomium 22:20-21).

Nogmaals, critici beweren dat deze wetgeving oneerlijk is tegenover vrouwen. Het bewijs dat bijvoorbeeld wordt aangedragen om de vrouw vrij te pleiten, is bijvoorbeeld een "mantel". Andere vertalingen zeggen een "doek" of een "laken". Deze doek verwijst naar een kledingstuk of laken dat op het huwelijksbed wordt gelegd en dat het bloed zou opvangen van het breken van het maagdenvlies van de jonge vrouw tijdens de eerste geslachtsgemeenschap. Deze doek werd vervolgens aan de familie van de bruid gegeven om veilig te worden opgeborgen. Critici klagen dat dit een volstrekt onbetrouwbare indicator is van de maagdelijkheid. Wat als de jonge vrouw maagd was, maar gewoon niet bloedde bij de eerste keer dat ze seksuele gemeenschap had? Of wat als haar maagdenvlies voor de huwelijksnacht was gebroken door een niet-seksuele activiteit? Is het ontbreken van dit bloed niet een wankel bewijs om daar een doodvonnis op te baseren? Is het sowieso niet een beetje extreem om een vrouw ter dood te brengen omdat ze geen maagd is tijdens haar huwelijksnacht?

Laten we dit gedeelte eens nader gaan onderzoeken en kijken of we het beter kunnen begrijpen. De wetgeving begint met het uitgangspunt dat de man besluit om "afkeer te krijgen" van zijn nieuwe vrouw.

Deuteronomium 22:13

Wanneer een man een vrouw neemt, bij haar komt, en vervolgens een afkeer van haar krijgt ...

De frase "en vervolgens een afkeer van haar krijgt" geeft aan dat dit onmiddellijk plaatsvindt na de huwelijksnacht. Hoewel de tekst niet duidelijk is, hebben geleerden gesuggereerd dat het "afkeer krijgen" van de man jegens zijn bruid mogelijk verband kan houden met seksuele ontevredenheid. Dit vanwege het directe verband tussen "bij haar komen" en daaropvolgende "afkeer van haar krijgen". Peter Craigie schrijft:

De reden voor het afkeer krijgen wordt niet expliciet aangegeven, hoewel het verband kan houden met iets dat onbekend was vóór de bruiloft, zoals een gebrek aan seksuele verenigbaarheid.

-Peter C. Craigie, *Deuteronomium* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1976), blz. 292

Wat de reden ook is, de vermelding van het "afkeer krijgen" van de man jegens zijn bruid impliceert waarschijnlijk dat hij van haar wil scheiden. Dit woord komen we bijvoorbeeld tegen bij de Torah-wetgeving die echtscheiding en hertrouwen regelt (Deuteronomium 24:3). Geleerden hebben aangegeven dat deze term ook buiten de Bijbel vaak wordt geassocieerd met een echtscheiding. Zo zijn er talloze echtscheidingsakten gevonden in de Elephantine papyri, een verzameling geschriften van een Joodse gemeenschap in Egypte, van rond de 5e eeuw v.Chr. In deze oude echtscheidingsakten ontdekken we dat de standaard uitgesproken formule voor het vaststellen van een echtscheiding was: "ik heb afkeer van mijn vrouw" of "ik heb afkeer van man".

(Bruce Wells, "Sex, Lies, and Virginal Rape: The Slandered Bride and False Accusation in Deuteronomy", *Journal of Biblical Literature* 124, no. 1 (2005), blz. 57-58).

Het motief achter de beschuldiging van de man lijkt een verlangen aan te geven om zich te onttrekken aan de verantwoordelijkheid om voor zijn vrouw te zorgen. Volgens de Torah is de eis bij een echtscheiding van je vrouw, dat je "iets schandelijks aan haar hebt gevonden" (Deuteronomium 24:1). In dit geval is het "een schande" dat de bruid geen maagd is - of dat is in ieder geval wat de echtgenoot zegt. Dus, wat doet hij? Hij probeert haar te belasteren en beschuldigt haar ervan dat ze gemeenschap heeft gehad met iemand anders voordat ze met hem ging trouwen:

Deuteronomium 22:14

... en als hij haar dan allerlei dingen ten laste legt, haar een slechte naam bezorgt, en zegt: Deze vrouw heb ik tot vrouw genomen, maar toen ik tot haar naderde, ontdekte ik dat ze geen maagd meer was,

Dus, om zich aan zijn huwelijkse verantwoordelijkheden jegens zijn bruid te onttrekken, beschuldigt de echtgenoot haar ervan dat ze geen maagd was. Mogelijk is er ook een financiële motivatie van de echtgenoot. Omdat de echtgenoot bij het huwelijkscontract een "bruidsprijs" had betaald aan de familie van de bruid, zou de beschuldiging kunnen inhouden dat hij het geld probeert terug te vorderen dat hij heeft betaald om met zijn bruid te trouwen, waarbij hij beweert dat er een contractbreuk heeft plaatsgevonden. Dit zou verklaren waarom de ouders van de bruid bij deze zaak betrokken zijn en de financiële sanctie die werd opgelegd aan de echtgenoot wegens laster.

Het zijn de ouders van de bruid, die haar komen verdedigen en reageren op de beschuldigingen van de echtgenoot. Opmerkelijk is dat de Torah de situatie volledig omdraait naar de echtgenoot, door *hem* "ter verantwoording" te roepen. De vader van de bruid beschuldigt de echtgenoot van het mishandelen van zijn dochter door zijn oneerlijke poging om zijn huwelijksverplichtingen op te willen geven. Vervolgens wordt het bewijs getoond, dat de naam van de bruid zuivert en de echtgenoot veroordeelt:

Deuteronomium 22:15-17

... dan moeten de vader van dit meisje en haar moeder het bewijs van de maagdelijkheid van het meisje meenemen en naar de oudsten van de stad brengen, naar de poort. De vader van het meisje moet dan tegen de oudsten zeggen: Ik heb mijn dochter aan deze man tot vrouw gegeven, maar hij heeft een afkeer van haar gekregen. En zie, hij heeft haar allerlei dingen ten laste gelegd door te zeggen: Ik heb ontdekt dat uw dochter geen maagd meer was. Maar dit is het bewijs van de maagdelijkheid van mijn dochter. Vervolgens moeten zij het kleet voor de oudsten van de stad uitspreiden.

Hier begint deze passage interessant te worden. Vaak wordt aangenomen dat de echtgenoot in deze zaak de eiser is, en dat hij zijn bruid formeel heeft aangeklaagd bij de stadsoudsten, waardoor het leven van zijn bruid in gevaar komt. Maar in de tekst wordt dit niet expliciet vermeld. Het is veel waarschijnlijker dat de wet de ouders van de bruid beschrijft als degenen die de zaak initiëren en de echtgenoot formeel beschuldigen van het publiekelijk belasteren van hun dochter. Hierdoor wordt de echtgenoot niet de eiser, maar de gedaagde. Onder verwijzing naar een soortgelijke wetgeving in Deuteronomium, laat Carolyn Pressler zien hoe deze interpretatie veel waarschijnlijker is:

De opzet van de wet lijkt aan te geven dat de ouders van het meisje de eisers zijn in deze zaak. Deuteronomium 22:13-19 lijkt formeel erg op Deuteronomium 21:18-21 en 25:5-10. Elk van deze wetten wordt aan de oudsten bij de poort voorgelegd. Bij elke wet wordt de beschrijving van de zaak opgevolgd door instructies aan personen die voor de oudsten moeten verschijnen om een verklaring af te leggen. De woorden die ze moeten uitspreken sluiten aan bij de eerdere beschrijving van de zaak. In Deuteronomium 21:18-21 en 25:5-10 zijn de personen die bij de poort moeten verschijnen ondubbelzinnig de aanklagers; de woorden die ze moeten uitspreken zijn formele beschuldigingen. In beide gevallen wordt de boete opgelegd aan de persoon die oorspronkelijk werd beschuldigd. In Deuteronomium 22:13-19 zijn het de ouders van het meisje die de opdracht krijgen om voor de oudsten te komen en wordt haar man gestraft. We mogen dus aannemen dat de ouders de aanklagers zijn. Dat wijst er op zijn beurt op dat de "onbeheerste woorden" van de echtgenoot, lasterlijk waren uitgesproken in de gemeenschap, in plaats van valse beschuldigingen voor de rechtbank.

-Carolyn Pressler, *The View of Women Found in The Deuteronomic Family Laws* (Berlin: Walter de Gruyter & Co., 1993), blz. 24

Dit punt is heel belangrijk omdat het een schijnbare inconsistentie in de Torah-wetgeving oplost. Volgens Deuteronomium 19:16-19 moet iedereen die valse beschuldigingen voor de rechtbank brengt, de straf ondergaan die de valselijk beschuldigde persoon zou hebben ondergaan als die schuldig zou zijn geweest. Maar in dit geval, als de beschuldigingen van de man onjuist blijken te zijn, wordt hij *niet* ter dood gebracht. Daarom beweren critici dat Deuteronomium 19:16-19 alleen geldt voor mannen en vrouwen niet zo'n bescherming geeft als zij ten onrechte worden aangeklaagd in de rechtbank - met andere woorden, een man die een vrouw valselijk beschuldigt, wordt niet zo zwaar gestraft als wanneer hij een andere man valselijk zou hebben beschuldigd.

Maar omdat het *de ouders* zijn die deze laster formeel aanklagen bij de oudsten, is de man niet schuldig aan het afleggen van valse getuigenissen bij de rechtbank, maar eerder aan het belasteren van zijn bruid in de gemeenschap. Dus de wet in Deuteronomium 19:16-19 met betrekking tot valse getuigenissen is niet relevant voor deze situatie.

Eén implicatie van deze interpretatie is dat het niet de bedoeling is van de echtgenoot, dat de aanklacht tegen zijn bruid tot haar dood zou leiden. Zoals we eerder aangaven, lijkt zijn motivatie te zijn dat er een juridische rechtvaardiging is om een echtscheiding te claimen en misschien om de bruidsschat terug te vorderen.

Laten we verdergaan. Zodra de onschuld van de jonge vrouw is vastgesteld, nemen de oudsten van de gemeenschap de man en bestraffen hem, wat bestond uit openbare zweepslagen en een boete van honderd zilverstukken:

Deuteronomium 22:18-19 (NBG)

Dan zullen de oudsten van die stad die man nemen, hem tuchtigen, hem een boete van honderd zilverlingen opleggen en die aan de vader van het meisje geven - omdat hij een slechte naam aan een Israëlische maagd bezorgd heeft; en zij zal hem tot vrouw zijn: hij zal haar niet mogen wegzenden, zolang zij leeft.

Zoals we kunnen zien wordt de man niet alleen getuchtigd en beboet, maar mag hij ook niet van zijn vrouw scheiden. Dit *dwingt* de man om zijn leven lang voor zijn vrouw te zorgen. Deze consequentie is passend, omdat het motief van de man, bij het belasteren van zijn vrouw, een poging was om een echtscheiding te verkrijgen, en nu wordt het hem verboden om dit ooit te doen. De echtgenoot wordt eveneens publiekelijk vernederd - een gepaste straf voor het vernederen van zijn bruid door zijn laster. En aangezien dit een openbare aangelegenheid is, houdt de gemeenschap de man nu verantwoordelijk. Daniel Block maakt de volgende opmerking:

Deze eis richt zich op een rehabiliterende uitkomst. Omdat de zaak wordt opgelost in een openbare rechtbank, staan de mensen in de gemeenschap garant voor het goede gedrag van de man.

-Daniel Block, *The NIV Application Commentary: Deuteronomium* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2012), blz. 523

Zoals we kunnen zien, diende deze wetgeving ervoor dat een echtgenoot zich niet schuldig zou maken aan het belasteren van zijn bruid. Het weerhield een man ervan om een "aanbetaling" te doen in de vorm van een bruidsprijs, met het meisje naar bed te gaan en vervolgens een frauduleuze bewering te uiten dat zij onkuis was, in een poging om zijn geld terug te krijgen en zich aan zijn huwelijkse verantwoordelijkheden te onttrekken. De straf van honderd zilverlingen is *tweemaal* het bedrag van de bruidsprijs (Deuteronomium 22:29) en staat gelijk aan ongeveer tien jaar gemiddeld loon.

(John H. Walton, Victor H. Matthews, Mark W. Chavalas, *The IVP Bible Background Commentary* [Downers Grove, IL: IVP Academic, 2000], blz. 195).

In tegenstelling tot wat de critici beweren, is het doel van deze wetgeving juist om misbruik van vrouwen te voorkomen, niet om vrouwen die onkuis zijn te bestraffen. De Torah houdt zich oprecht bezig met het welzijn van de vrouw, inclusief haar naam en reputatie. De reden die de Torah aangeeft voor het bestraffen van de echtgenoot is dat hij "[een slechte naam over een maagd in Israël heeft gebracht](#)".

In de gemeenschap, die door de Torah wordt aangestuurd, konden mannen hun vrouwen niet als bezit behandelen, hun eigen ding doen om hen vervolgens af te danken. Ze konden de vrouwen niet publiekelijk belasteren en denken dat ze daarmee wegwamen. De Torah eist dat het volk van God is toegewijd aan het beschermen en eren van vrouwen.

Maar hoe staat het dan met het "bewijs" dat wordt aangedragen ter verdediging van de vrouw, dat wil zeggen het "kleed" dat aan de oudsten van de stad wordt getoond? Nogmaals, is dit "bewijs" niet onbetrouwbaar? Laten we een paar punten overwegen, die aantonen dat de positie van de bruid veel sterker is dan de critici zich realiseren.

Ten eerste, hoewel het bewijs van het met bloed bevlakte kleed misschien wat vreemd lijkt voor de moderne lezers, werd een dergelijk bewijs, in de oude cultuur van het Nabije Oosten en zelfs in sommige hedendaagse culturen in het Midden-Oosten, algemeen aanvaard als een aanduiding van de maagdelijkheid. Ongeacht wat de moderne westerlingen hiervan vinden, geeft deze Bijbelse passage aan dat dit voldoende bewijs is om de echtgenoot schuldig te verklaren. Dit feit dient als een sterk afschrikmiddel voor een echtgenoot om zijn bruid publiekelijk te belasteren, omdat hij ongetwijfeld zou weten dat de ouders van zijn bruid dit kleed in het bezit hadden, en bereid waren om een aanklacht tegen hem in te dienen. Hij zou ook beseffen dat er een mogelijkheid was dat een dergelijk bewijs zou kunnen worden verzonden, als de ouders van de bruid daartoe geneigd waren. De Jeruzalem Talmoed koestert het idee van een bruid die het bloed van een vogel gebruikt om dergelijk bewijs te fabriceren.

(y.Ketubbot 1:1 [25a])

Andere oude volksliteratuur, zoals de verzameling volksverhalen uit het Midden-Oosten, "Duizend-eneen-nacht", bevat een soortgelijk verhaal over een echtpaar dat lakens doorgeeft die met vogelbloed zijn bevlakt als "bewijs" van de maagdelijkheid.

("The Tale of Kamar al-Zaman and the prinses Budur, Moon of Moons." Vertaald door Powys Mathers, *The Book of the Thousand Nights and One Night* [London: Routledge, 1986], 2.48-49)

Het feit dat dit kleed in de rechtbank wordt toegelaten, garandeert dus in wezen dat de bruid en haar familie de rechtszaak zouden winnen. En nogmaals, tenzij de man een absolute dwaas was, zou hij weten dat hij juridisch benadeeld zou worden als de ouders van de bruid een aanklacht zouden indienen. Dit wetende, zou een echtgenoot vermoedelijk niet zo dom zijn om zijn bruid te belasteren, wat nu juist het beoogde doel is van deze wet, namelijk het voorkomen dat mannen hun bruid belasteren. Om de woorden van Mozes maar aan te halen: "Sommigen van jullie mannen krijgen misschien het gekke idee dat je een vrouw kunt "gebruiken en afdanken" door haar publiekelijk te belasteren. U kunt er zeker van zijn dat u met een dergelijk plan niet wekomt, omdat haar ouders aangifte kunnen doen en de zaak volledig in uw nadeel zal uitpakken. "

Als de echtgenoot legitieme vermoedens heeft dat zijn bruid seksuele relaties had met iemand anders tijdens de verlofperiode, wat als overspel zou worden beschouwd, zou het juiste protocol zijn om haar voor de rechtbank te brengen met ten minste twee getuigen die van haar zonde kunnen getuigen (Deuteronomium 19 :15) of haar naar de priester te brengen voor de toets op overspel (Numeri 5:11-31). Hij mag haar niet publiekelijk belasteren.

Voor meer informatie over de toets op overspelverwijzen we je naar onze studie: Antwoorden aan Atheïsten – Het Begrijpen van de toets op overspel (Numeri 5:11-31).

Ten tweede is het onredelijk om aan te nemen dat het bewijs dat door de ouders van de bruid werd getoond, slechts beperkt was tot enkel het met bloed bevlekte kleding. De getuigenis van de familie van de bruid en eventuele andere getuigen die zij kunnen aandragen, en het gebrek aan bewijs van de echtgenoot, dat niet verder gaat dan louter de aantijgingen, wegen ook in het voordeel van de bruid.

Ten derde moest deze kwestie in het openbaar worden behandeld door de oudsten van de gemeenschap, wat een extra laag van bescherming bood voor de bruid en een afschrikkende werking had voor een echtgenoot die ongegronde beschuldigingen uitsprak. De oudsten hadden een verantwoordelijkheid en een belang bij het beschermen van de leden van de gemeenschap, waarbij ze niet alleen heel duidelijk vrije seksuele verhoudingen zouden aanpakken, maar ook zouden voorkomen dat een onschuldige vrouw onterecht werd veroordeeld. Uit vrees voor JHWH zouden de oudsten er speciaal voor zorgen dat ze niet per ongeluk onschuldigen zouden veroordelen.

Het is in ieder geval duidelijk dat deze wet tot doel heeft om vrouwen te beschermen tegen een mogelijke misbruik van mannen, wat Gods zorg voor hun de veiligheid en reputatie in de gemeenschap laat zien. Bovendien, zoals de geleerde Katie McCoy betoogt, lijkt de wet uit te gaan van de onschuld van de vrouw:

Gezien de houding van de man tegenover zijn bruid, zijn financiële motieven en de veronderstelde bereidheid van de ouders om hun dochter te verdedigen, mag je aannemen dat de jonge vrouw, die in deze wet wordt beschreven, waarschijnlijk nog maagd was ten tijde van haar huwelijk. Dat de procedure voor de onschuld van de vrouw wordt beschreven vóór de procedure voor haar schuld, kan dit punt ook versterken.

-Katie McCoy, *Old Testament Laws Concerning Particular Female personhood and their Implications for the Dignity of Women* (Ann Arbor, MI: ProQuest, 2016), blz. 144

Hoewel deze passage voornamelijk gaat over wat er moet gebeuren als een man zijn bruid belastert, geeft het een soort naschrift, dat beschrijft wat er moet gebeuren als de vrouw, voor haar huwelijk, *wel* gemeenschap heeft *gehad* met iemand anders. De verzen die volgen beschrijven een hypothetische tegenzaak, waarin wordt aangenomen dat de vrouw schuldig is. Laten we eens gaan lezen:

Deuteronomium 22:20-21

Maar als dit woord waar is, als ontdekt wordt dat het meisje geen maagd meer was, dan moeten zij het meisje naar buiten brengen, naar de deur van het huis van haar vader, en de mannen van haar stad moeten haar met stenen stenigen, zodat zij sterft, want zij heeft een schandelijke daad in Israël begaan door hoererie te bedrijven in het huis van haar vader. Zo moet u het kwaad uit uw midden wegdoen.

Zoals we lezen, kunnen er zware straffen worden opgelegd als een vrouw schuldig wordt bevonden aan het hebben van gemeenschap met iemand anders vóór haar huwelijk. Als de bruid en haar familie logen over haar maagdelijkheid en daarmee haar man bedrogen, moest ze worden gestenigd. Nu zouden sommigen kunnen zeggen dat de straf voor de seksuele activiteit van de vrouw voor het huwelijk onredelijk zwaar is. Maar een paar punten verdienen hierbij onze aandacht.

Ten eerste lijkt de specifieke misdaad, waarvoor de bruid wordt gestenigd, niet de daad van de voorhuwelijkse seksuele gemeenschap op zich te zijn. Dit weten we omdat andere passages in de Torah duidelijk aangeven dat seksuele gemeenschap voor het huwelijk op zich, geen misdaad is waarop de doodstraf staat (Exodus 22:16-17; Deuteronomium 22:28-29). Dus, hoe kunnen we deze tegenstrijdigheid dan begrijpen? Eén optie zou kunnen zijn dat deze passage veronderstelt dat de gemeenschap voor het huwelijk had plaatsgevonden tijdens de verlofperiode, wat als overspel kan worden gezien (Deuteronomium 22:23-24). Hoewel dat mogelijk is, is het niet zeker.

Een tweede optie is dat de daad van de bruid, om haar man te bedriegen, vanuit het perspectief van de Torah, deze voorhuwelijkse seksuele daad, waarop geen doodstraf staat, tot een halsmisdad maakt. Zoals Katie McCoy uitlegt:

Als een vrouw op het moment van haar huwelijk geen maagd meer was, zou haar man een reden hebben om aan te nemen dat het nageslacht, dat tijdens hun eerste seksuele gemeenschap is verwekt, in feite niet zijn eigen kind zou kunnen zijn ... In het Hebreeuwse denken waren de nakomelingen onlosmakelijk verbonden met de geestelijke erfenis en de verbondenheid met Gods volk. Dus, voor de jonge Israëlitische vrouw, veroordeelt deze wet zowel de seksuele relaties voor het huwelijk als het hebben van een ongeoorloofde afspraak (date) ... Als de vrouw geen maagd meer was tijdens haar huwelijk, zou ze ook schuldig zijn geweest aan het in stand houden van een uitgebreide belachelijke situatie. Ze zou zichzelf als maagd hebben gepresenteerd aan haar toekomstige echtgenoot met voorbedachten rade om een wettig huwelijk mogelijk te maken.

-Katie McCoy, *Old Testament Laws Concerning Particular Female personhood and their Implications for the Dignity of Women* (Ann Arbor, MI: ProQuest, 2016), blz. 137-138, 141

Nogmaals, als we voor de tweede optie kiezen, dan lijkt de halsmisdad niet *per se* de voorhuwelijkse seksuele gemeenschap te zijn, maar eerder de opzettelijke misleiding, onder valse voorwendselen, van seksuele zuiverheid van de kant van de vrouw. De tragedie van een dergelijk scenario is dat de Torah volledige herstel en verlossing aanbiedt aan de vrouw die gemeenschap heeft gehad vóór het huwelijk, als ze er vanaf het begin maar eerlijk over is, in plaats van haar toekomstige echtgenoot te bedriegen. Zoals McCoy schrijft:

Als de ontmaagde jonge vrouw volgens Deuteronomium 22:28-29 openhartig was geweest over haar onkiesheid, had haar vader haar verleider kunnen confronteren en een betrouwbaar huwelijk voor zijn dochter kunnen sluiten. Als ze gewoon de waarheid had verteld, zou haar vader van mede-samenzweerder (moedwillig of niet) haar grootste pleitbezorger zijn geworden. Juridisch gezien had de vader zich kunnen inspannen om een huis voor zijn jonge dochter veilig te stellen of, als hij de potentiële echtgenoot ongeschikt vond, een bruidsprijs van haar verleider te eisen, haar financiële voorzieningen te verzekeren en haar reputatie te rechtvaardigen.

-Katie McCoy, *Old Testament Laws Concerning Particular Female personhood and their Implications for the Dignity of Women* (Ann Arbor, MI: ProQuest, 2016), blz. 143

Een tweede punt van overweging is dat de doodstraf niet hoeft worden uitgevoerd, ook al is dit wettelijk gerechtvaardigd. In deze en andere gevallen geeft de Torah de zwaarste straf aan die door de Wet is toegestaan, maar in plaats daarvan zou een lagere straf kunnen worden gezocht. We zien dit in andere wetten, zoals in Exodus 21:29-30:

Exodus 21:29-30

Maar als het rund al eerder stotig was en zijn eigenaar daarvoor gewaarschuwd was, maar hij het niet bewaakte, en als het dan een man of een vrouw doodt, moet dat rund gestenigd worden, maar ook zijn eigenaar moet ter dood gebracht worden. Als hem een afkoopsom wordt opgelegd, moet hij als losprijs voor zijn leven alles geven wat hem wordt opgelegd.

Hier zien we dat als een rund iemand doodt, de Wet bepaalt dat de eigenaar ter dood moet worden gebracht. Maar daarnaast wordt er aangegeven dat hem in plaats daarvan een lagere straf kan worden opgelegd - dat wil zeggen, hij kan worden verplicht om een afkoopsom voor zijn leven te betalen, "[alles wat hem ook wordt opgelegd](#)".

In Deuteronomium 22:20-21 zou de bruid, in plaats van de doodstraf te krijgen voor haar overtreding, vermoedelijk een lagere straf worden opgelegd - dat wil zeggen, de echtgenoot zou een wettige echtscheiding kunnen krijgen en zijn bruidsschat terugontvangen. Talrijke oude wetboeken, zoals de Hammurabi-code (§129), Hettitische wetten (§§197-98) en Midden-Assyrische wetten (A §§14-15), tonen aan dat het leven van een overspelige vrouw kan worden gespaard, ook al is de doodstraf wettelijk gerechtvaardigd. In dergelijke gevallen kan een lagere straf worden opgelegd, die vaak de vorm aannam van een wettige echtscheiding plus andere herstelbetalingen. In Jeremia 3:8 wordt bijvoorbeeld gezegd dat JHWH van Israël is *gescheiden* vanwege haar overspel, in plaats van haar te doden, hoewel de Torah de doodstraf vermeldt als straf voor overspel.

Op basis van deze informatie stelt Bruce Wells dat er bij deze wetgeving redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat er een lagere boete werd opgelegd. Hij trekt een parallel met andere oude wetboeken met betrekking tot seksuele onkuisheid om zijn zaak te verdedigen:

De Midden-Assyrische wetten A §13 beschrijven de typische overspelsituatie en bepalen de doodstraf voor zowel de vrouw als haar minnaar. De bepalingen in MAL A §12 en §§14-16 voegen andere details toe aan dit algemene principe. De meeste details hebben te maken met de situatie waarbij een ongeoorloofde afspraak plaatsvond, of de vrouw haar toestemming gaf, en welke straffen haar man kon kiezen. In §15 mag de man bijvoorbeeld andere straffen opleggen aan zijn vrouw dan de doodstraf. Het belangrijkste punt van §15 is dat de minnaar van de vrouw niet strenger kan worden gestraft dan de man die besluit om zijn vrouw te straffen. Je zou echter niets over deze lagere straffen weten als je simpelweg alleen §13 zou lezen. De bepaling in §13 laten dergelijke details achterwege, aangezien dit als doel heeft om het meest elementaire aspect van de wet en het algemene principe te beschrijven. Dit is ook het doel van deel B in de passage over de bruid die wordt gelasterd; dus wordt er ook geen melding gemaakt van andere straffen.

-Bruce Wells, "Sex, Lies, and Virginal Rape: The Slandered Bride and False Accusation in Deuteronomium," *Journal of Biblical Literature* 124, no. 1 (2005), blz. 70-71

Een derde punt dat we willen overwegen is dat deze hele situatie op diverse manieren volledig te vermijden is. Het belangrijkste daarvan is dat je gewoon maagd kon blijven tot het huwelijk. Dat is natuurlijk de ideale situatie. Bovendien, als een man om wat voor reden dan ook ontevreden is over zijn vrouw, dan zou het echtpaar hun problemen kunnen oplossen, in plaats van dat de man zijn vrouw belastert in een poging om uit het huwelijk te stappen. Dan zou er geen reden zijn dat de ouders van de bruid een rechtszaak beginnen om de naam van hun dochter te zuiveren. Als de bruid *wel* voorhuwelijkse seksuele gemeenschap zou hebben gehad, dan zou dit scenario ook kunnen worden vermeden, door, zoals we eerder hebben vermeld, dit meteen in het begin te vertellen.

Hoewel de gevolgen van een dergelijke beslissing het veiligstellen van een huwelijk moeilijker kunnen maken, vooral als ze niet trouwt met de man met wie ze voorhuwelijkse seksuele gemeenschap heeft gehad, heeft deze optie zeker de voorkeur boven de juridische gevolgen die ze kan ondervinden bij enige fraude.

Tot slot:

Deuteronomium 22:13-21 is niet bedoeld om onkuisen vrouwen te straffen, maar om vrouwen te beschermen tegen een mogelijk misbruik door mannen.

De tekst gaat er vanuit dat de bruid onschuldig is en beschrijft een hypothetisch scenario waarin haar man haar belastert in een poging om een wettelijke rechtvaardiging voor een echtscheiding te claimen en op frauduleuze wijze de bruidsprijs terug te vorderen die hij aan haar familie heeft betaald.

De Torah weerhoudt mannen ervan om dergelijke lasterlijke beschuldigingen te uiten, aangezien de ouders van de bruid een aanklacht kunnen indienen. Het bewijs dat in de rechtbank wordt aangedragen, garandeert in wezen dat de bruid en haar familie de rechtszaak zouden winnen.

Maar de Torah beschrijft in het kort ook een hypothetische tegenzaak waarin de vrouw wel schuldig is en waarbij de doodstraf wordt vermeld als de juiste straf.

Het lijkt er niet op dat de vrouw *per se* wordt gestraft voor haar seksuele activiteit voor het huwelijk, aangezien de Torah de doodstraf voor de voorhuwelijkse seksuele gemeenschap onderschrijft. We gaan er vanuit dat de doodstraf in dit geval is voorgeschreven omdat 1) ze verloofd was met haar man toen ze seksuele gemeenschap had met iemand anders, wat als overspel zou worden gezien, of 2) omdat haar opzettelijke misleiding en fraude deze niet-halsmisdad opwaardeert tot een halsmisdad.

Hoe dan ook, net zoals deze passage mannen ervan weerhoudt om hun bruiden te belasteren, weerhoudt het vrouwen ervan om zich in te laten met seksuele onkuisheid en bedrog met voorbedachten rade.

Hoewel de schuldige bruid de doodstraf krijgt opgelegd, is dit de zwaarste straf, die niet *per se* hoeft worden opgelegd - in plaats daarvan zou een lagere straf kunnen worden opgelegd.

Toch is dit scenario op verschillende manieren volledig te vermijden.

Hoewel deze wetgeving op het eerste gezicht misschien wat vreemd klinkt voor de hedendaagse lezers, maakt nader onderzoek duidelijk dat deze is opgesteld om vrouwen te beschermen en niet toestaat dat onschuldige personen worden gestraft.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website: www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)